

Најдобра кинеска литература за деца

Танг Сулан
ТАЈНАТА НА СЛАТКИТЕ ЈАГОДИ

 海豚出版社
DOLPHIN BOOKS
CIPG 中国国际出版集团

МАКЕДОНИЈА
либѐра

ЗЛАТНИОТ МЕЧОК И ПРОЛЕТ

На речниот брег имаше еднаш една воденица. Придвижувано од бавната зеленикава водена струја, огромното дрвено тркало се вртеше бавно, распрскувајќи бел воден прав, а малиот воденички камен почна да чкрипи.

Старецот кој ја одржуваше воденицата си седеше и пушеше луле, задоволно слушајќи ја музиката од воденицата. Неговата ќерка единица, 15-годишна девојка, седеше покрај него, гледајќи ту во руменото лице на старецот ту нагоре кон сонцето и белите облаци на синото небо над куќата.

Девојката се викаше Пролет. Бидејќи беше родена во тоа годишно време, кога водата на реката беше изразено зелена, а малата воденица весело си пееше по цел ден, додека ридовите беа покриени со полски цвеќиња, старецот ѝ го даде тоа име, надевајќи се дека таа ќе биде исто толку убава.

Од двете страни на реката имаше стрмни планини и темни шуми. Напролет, шумите беа полни со цвеќиња; наесен, гранките беа преполни со овошја, и девојката трчаше низ шумите како срна, а нејзината долга црна коса танцуваше на ветрот.

Напролет, налето и наесен старецот се грижеше за воденицата, а девојката си играше во шумата покрај реката. Зиме, кога реката замрзнуваше, шумите беа покриени со сребрен снег, воденицата стивнуваше, а старецот и девојката си седеа внатре покрај огнот кој ја затоплуваше

малата куќа со своите пламени. Девојката седеше покрај огништето и шиеше, додека старецот си ставеше оризово вино и се потсетуваше на древните приказни за шумите.

Оваа зима, старецот седеше покрај огништето и ја почна својата приказна:

Пред десет илјади години во шумата живееше еден Златен Мечок. Неговото крзно беше сјајно како сончевите зраци, а неговите очи беа длабоки како ноќното небо. Златниот Мечок, всушност, беше еден многу убав принц претворен во мечок со магијата на еден зол дух. Според лошиот дух, само пролетта можеше да го спаси Златниот Мечок. Само кога Златниот Мечок ќе можеше да го помириша здивот на пролетта, да ги види сите цвеќиња во полн цут и да ги слушне сите птици како пеат, само тогаш магијата можеше да биде поништена и тој да си го врати човечкиот облик. Меѓутоа, лошиот дух си мислеше дека тоа никогаш нема да се случи. На Златниот Мечок му беше дозволено да си го живее животот под тешките наведи на снегот, а пред доаѓањето на пролетта, тој се претвораше во камен закопан во пештера.

Затоа, со доаѓањето на зимата, кога снегулките се вееја насекаде, Златниот Мечок трчаше и рикаше низ шумата, барајќи ја пролетта...

Девојката многупати ја имаше слушната оваа приказна, а нејзиното срце секогаш се исполнуваше со симпатија за принцот. Денеска, кога повторно ја слушна истата приказна, низ златниот пламен на огништето таа како да го виде принцот Златен Мечок како доаѓа накај неа.

Доцна вечерта, додека лежеше во креветот, девојката го слушна ветрот како завива во шумата зад куќата, а неколку гранки крцкаа под налетот на снежната бура. Повторно помисли на Златниот Мечок и се прашуваше дали принцот некогаш успеал да се ослободи од магијата.

Насоне, девојката како да го слушна топотот на Златниот Мечок додека трчаше и го виде како си ги корне градите со своите дебели и силни шепа, како да сакаше да си го откорне и да си го здроби срцето.

Снежната бура замре пред зори. Рано тоа утро, небото беше ведро; беше мошне тивко, како сите нешта да сонуваа долг сладок сон под снегот.

Девојката се потпре на вратата, гледајќи во шумата покриена со снег, мислејќи си за својот сон.

„Тато, сношти го слушнав Златниот Мечок како рика во болка.“

„Мила моја, тоа е звукот на снежната бура. Бурата синоќа беше многу силна.“

Девојката рече непопустливо: „Навистина го слушнав златниот мечок.“

Старецот се насмевна: „Да ти кажам право, никогаш не ни постоел принц Златен Мечок. Тоа е нешто што го измислиле раскажувачите на приказни.“

Девојката не рече ништо и замина сама во шумата. Слушна еден глас длабоко од снегот кој нежно ја повикуваше.

Сонцето го осветлуваше снегот, создавајќи матни сенки. Снежната покривка од крошните на дрвјата паѓаше одвреме-навреме со тап плесок. Одеднаш, девојката пред себе здогледа нешто големо златно во снегот, а нејзиното срце почна забрзано да чука.

Златниот Мечок! Тоа невестина беше Златниот Мечок! На белиот снег, крзното на златниот мечок сјаеше величествено. Тој лежеше настрана со цел трн во неговите гради, а крвта го обојуваше црвено снегот околу него. Неговите меланхолични очи гледаа длабоко во шумата, како да се обидуваа да ги наслушнат чекорите на пролетта.

Девојката ги испружи рацете за да го погали Златниот Мечок по главата. Златниот Мечок се помрдна, го подигна погледот и ја виде девојката. Во неговите очи светеше бледа сина светлина, убава како ноќното небо.

Девојката му рече нежно: „Повреден си? Дозволи ми да ти помогнам?“ Потоа девојката го крена Златниот Мечок на своите плеќи и се упати кон куќата.

Тоа беше толку голем мечок што плеќите на девојката беа скоро свиени. Кога тетеравејќи се ја отвори вратата од куќата, старецот остана вцашен. Ова мора да е некаков сон.

Девојката го положи Златниот Мечок на куп слама покрај огништето, а потоа внимателно му ја исчисти раната со топла вода. Старецот веќе се созеде и во брзаница бараше лековити билки низ кутиите, а потоа со нив ја покри раната на златниот мечок.

Покрај топлината од огнот, Златниот Мечок лежеше заспан на купот слама. Девојката седна покрај него и почна да плете, одвреме-навреме испружувајќи ги рацете за да ја погали големата глава на Златниот Мечок и неговото кадифено крзно. Гледајќи го сето ова, старецот беше исполнет со возбуда и страв, како да се соочуваше со некаква голема тајна. Тоа беше и разбирливо со огледна тоа што ова беше првпат во својот долг живот старецот да се најде лице во лице со нешто толку чудно!

Во текот на долгата зима, Златниот Мечок живееше со нив и лека-полека закрепнуваше. Вообичаено, молчешкум ја гледаше девојката, со поглед полн со нежност. Девојката беше ведро и среќна како и секогаш, додека во срцето на старецот се мешаа и грижа и радост и исчекување. Не можеше да знае што ќе се случи, но веруваше дека Златниот Мечок никогаш нема да ја повреди неговата ќерка.

Заминувањето на зимата и доаѓањето на пролетта беа незабележливи. Меѓутоа, под влијание на магијата, Златниот Мечок беше неверојатни осетлив на тие промени. Кога снежната покривка на покривот почна да се топи во водени капки кои паѓаа на камените скали со свонлив звук, златниот мечок почна нервозно да чекори горе-долу низ малата куќа, ’ржејќи тивко по цела ноќ. Слушајќи го долгото и тешко ’ржење на Златниот Мечок, девојката и старецот знаеја дека ќе му се случи некаква несреќа.

Едно утро, кога старецот и девојката ја отворија вратата на куќата, видоа дека и последниот остаток од снегот на покривот се готвеше да падне од покривот на црната земја. Реката почна да тече, а веселото пеење на малиот воденички камен изгледаше како да одекнува низ тивкиот воздух, иако воденицата сè уште не работеше. Претходно, со доаѓањето на пролетта, старецот и девојката беа многу среќни, но сега, во нивните срца натежнуваа тага како воденички камен.

Златниот Мечок им пријде и милно ги погали со својата власеста глава.

Одеднаш, рикна двапати кон планината на исток преку реката, а потоа отрча длабоко во шумата. Како да беше воден од силна магија, тој трчаше брзо без да се обрне кон девојката и старецот.

За миг, сонцето се појави да ги осветли планините со сјајна светлина, Златниот Мечок исчезна во шумата и тишината покри сè.

Во тој миг, Златниот Мечок се претвори во камен во планината.

Дуваше ветре и ја носеше миризбата на почва и на штотуку никната трева.

Неколку денови подоцна, канаринки долетаа на гранките на дрвјата пред малата куќа. По нив дојдоа многу